

Pige- spejderne

MÅNEDENS VERS

*Der er ikke på jorden så herlig en stol
som en vejrbidt groft, hvor det flyder med sol.*

*At en himmel kan være så veldædig blå,
kan mit henrykte hjerte næppe forstå.*

*Og de flagrende skyer, som farer afsted,
er som flyvende fugle, der fløjter: drag med.*

*Mine ivrige hænder i mulden lede,
hvor det myldrer livsaligt i mørket dernede.*

*Kryb og spirer som kuldske gyser,
de trænges, de trænges, vil op, hvor det lyser.*

*Der er støv på mit bord, jeg har væltet min stol.
Å, jeg ligger i grøften og ler for den sol!*

Marinus Schneider

Nye adresser:

Bestyrelsens formand,

fru Sybille Bruun, St. Kongensgade 71,
København K.

★

Souschefen,

frk. Ingeborg Jessen, Spejderskolen,
Korinth

★

Postboxsekretæren,

fru Ellen From-Petersen, Gillesager 148,
Glostrup

Kære spejdere

Alle danske kender enten af selvsyn eller fra reproduktioner det monument, der står nær ved Rådhuspladsen i København, og som bærer navnet: Den lille hornblæser. Man ser en soldat, der bærer en lille trompeterdreng, der, selv om han er såret i benet, dog trofast gør sin pligt og blæser sin fanfare. Den lille tapre dreng, der trofast trods smerterne gør sin pligt, repræsenterer noget, vi alle kan drømme om: i gerning og tapperhed at udrette noget, så alle kan se, at vi er trofaste imod vort land.

Men det er de færreste mennesker givet at skulle udrette de store ting, som omverdenen lægger mærke til. Vi er hverdagens mennesker, og det, vi skal udrette, skal gøres her og i dag og i de små ting.

Vi skal være trofast mod vore venner, ikke skifte kammerater, som vinden blæser. Vi skal afholde os fra at løbe med sladder fra den ene til den anden eller glæde os over, når vi hører noget lidt ufordelagtigt om andre. Der er et meget gammelt dansk ord, der siger, at sladdereren standser foran den gode kvindes dør, og det er et godt gammelt ord at lægge sig på sinde.

Vi skal være trofaste mod dem der hjemme, ikke kritisere dem eller måle dem med andre mennesker, som de ikke bryder sig om at blive sammenlignet med. Det gode danske hjem bygges op af børn og forældre i fællesskab i trofasthed mod de traditioner, som er grundpillen i et familieliv.

Vi har overtaget i vort sprog et ord, som hedder loyal. Der er handling i det ord, det dækker ikke bare en fornemmelse af troskab overfor de mennesker, man arbejder sammen med eller for, for at være loyal må man også arbejde sådan, at ens foresatte kan mærke, at man føler en medansvarlighed og gør en arbejdsindsats for et fælles bedste. Et menneske, der er loyal på sin arbejdsplads, skaber respekt om sig.

Den spejder, der i de små hverdagsting evner at vise sin trofasthed, er derigennem også tro imod sit land, så sandt som et land og en nation er en borg, der bygges op af hverdagsstene.

Immerofni

KORPSET HAR FÅET

en ny souschef . . .

Korpsets nye souschef
INGEBORG JESSEN

Det er ikke let at komme efter Märta Stjernswärd, men hvem siger også, at det skal være så let? — vist ikke den nye souschef.

Ingeborg Jessen, kendt over hele landet og et godt stykke ud i den store verden som Jess, går til opgaven med al den alvor, vi kan ønske os, og med en virkelig følelse af at tage et ansvar på sig, men den lille ræv, der altid har boet bag Jess' øre, følger hende sikkert trofast ind i det nye hverv og vil hjælpe både hende og os andre til at gøre arbejdet lettere ved at holde de små ting på deres rette plads, så de store kan få den tid og de tanker, de kræver.

Det er karakteristisk for Jess, at hun, da spejderløftets ordlyd skulle revideres, kæmpede til det sidste for ordene „at være vågen“. Få er så vågne som hun, og intet undgår hendes skarpe blik. Ingen nok så lille uretfærdighed får lov at passere, og ingen kan i Jess' nærværelse være sløj eller ked af det, uden at hun ser det og med al sin kraft prøver at hjælpe.

Lille og vågen er bedre end stor og doven — siger man, og Jess er lille, som hendes navn er kort og let at huske, når nu souschefens navn skal slås fast i de mange spejderhjerter landet over.

Jess begyndte sin løbebane i Åbenrå, og ingen skal få hende til at glemme, at hun er sønderjyde, men de mange år på Fyn har vel også sat deres præg. På Spejderskolen har Jess hos Naka Haugwitz på mere end een måde gået i en god skole, og hos Naka, der i mange år var korpsets souschef, har Jess lært den store kunst at være med til at bestemme og tage ansvar samtidig med, at

man altid er nr. 2. Hos Jess som hos Naka har utallige lært den aldrig svigtende, ægte høfligheds store betydning både for ens omgivelser og for en selv — noget, der ikke altid er let at forstå for spejderen af idag.

Jess har været elev og lærerinde på Spejderskolen og er nu dens leder, elsket og respekteret af eleverne. Skolen vil nu igen, som den var det i Elisabeth Flagstads og Naka Haugwitz' tid, være et midtpunkt i korpsets arbejde, og spejderchefen, der i forvejen gerne søger til skolen, når hun trænger til at hvile og tænke i fred, vil sikkert tage mangan ekstra tur til Korinth — og Jess vil benytte mangan kærkommen lejlighed til at starte den gode bil Maren-Olga med Odense som mål.

Spejderchefens valg af souschef vil vinde bifald hos gamle elever og alle andre, der kender Jess, og vi vil alle, store og små, ønske Jess tillykke med udnævnelsen og ønske al muligt held i det arbejde, der venter på hendes kræfter. *Rete*

Månedens INTERVIEW

Divisionerne i tre distrikter har valgt nye chefer, København: fru Rigmor Schiødt, Midtjylland: fru Lis Bach (Møller-Olsen) og sydjyske: frk. Inger Fogt Hansen. Vi skal lidt efter lidt præsentere dem alle tre for jer. Men først hilser vi her på Inger Fogt Hansen, som jeg ringer til for at lykønske hende. Hun har meget travlt i disse dage, for hun er ansat i Skattedepartementet og har nok at gøre med at hjælpe folk med deres selvangivelser.

„Hallo — hallo! Inger, tillykke med valget. Hvornår og hvordan blev du spejder?“

„Jeg blev spejder i 1944. Jeg var en af de såkaldte førerspirer. Man havde i københavnerekraverne averteret, at man begyndte en førertræning for mennesker, der ikke for havde været spejdere. Man ville være henrykt, om der meldte sig 20. Men tilgangen var lige ved at sprænge alle rammer, for vi meldte os langt over 100! Jeg meldte mig nu mindre for at blive fører end for at blive spejder. Det havde jeg altid haft lyst til, men ikke lejlighed til. Kolding trop genopstod, da jeg var 18 år, og da mente jeg, jeg var altfor gammel. Nu er jeg så meget klogere!“

„Hvilke førerhverv har du haft, før du avancerede til den næsthøjeste stilling i korpset?“

„Jeg har været tropsassistent i Fuglebakken, tropsfører i Dronning Dorothea trop i Kolding og divisionsassistent i Olaf Rye division.“

„Kan du på stående fod svare på, hvilken opgave du syntes bedst om?“

„Selvom jeg har været glad ved hver ny opgave, jeg er gået ind til i D. D. P., har jeg aldrig oplevet nogen tid, der overstrålede „spiretiden“. Det var dejligt at være spejder bare, selvom man var voksen. Små spejdere tror oftest, at det må være dejligst af alt at være fører og bestemme, hvad de andre skal lave. Men jeg tror nu ikke nogen tid står på højde med den, man oplever i patruljen.“

„Var det en overraskelse for dig, at dine kammerater valgte dig til distriktschef?“

„Ja, ærlig talt, jeg er ikke kommet mig af den endnu! Jeg føler mig lidt ung eller grøn i forhold til dem, der har været fører i 25 år og mere, og jeg kan jo ikke rigtigt være med, når de taler om gamle dage.“

„Mind lige os andre om, hvilke divisioner distriktet omfatter.“

— Vi er 5 divisioner: Blåvand, Marsk, Dybbøl, Skamlingsbanken og Olaf Rye. Der er god klang i de navne og dygtige spejdere og førere.“

„Hvad ser du som din første opgave som distriktschef?“

Distriktschef
FRK. INGER FOGT HANSEN
fra Kolding

„Distriktscheffsordningen er endnu så ung inden for korpset, at den stadig er i støbeskeen. Men jeg ser det som min opgave at stimulere førerne til at dygtiggøre sig også udenfor det rent spejdertekniske, og at de skal lære at tale frit om deres arbejdes glæder og sorger, så vi kan hjælpe og lære af hinanden.“

„Sidst vi mødtes, var det til et seniorstævne i Kolding. Hvordan går det seniorspejderne hos jer?“

„Ikke godt nok, jeg må sætte ind på at hjælpe med at finde frem til de voksne mennesker, der tager dette arbejde op — og alene det, for seniorarbejdets vanskeligheder består i, at førerne for det har flere hverv og mixer for meget sammen.“

„Du har travle tider nu i dit skattedepartement, forstår jeg, hvordan går det med at forene spejderarbejde og privatliv?“

„I årets første måneder kniber det, så må jeg tage alle minutterne iagt. Også de mange lokkende tilbud om lejre og kursus i udlandet må jeg nøjes med at skele til; når man kun har kort sommerferie, må man jo bruge den til sit spejderarbejde herhjemme. Det er egentlig forkert, for en fører trænger hårdt til den fornyelse, kursus og samvær med andre giver.“

— „6 minutter! Vil De fortsætte“ spørger telefon-damen.

Nej, vi har faktisk nået, hvad vi skulle, og vi ønsker Inger Fogt Hansen gode arbejdsår og muligheder for at svippe ud og lære det meget, som hun så gerne vil ud at opleve.

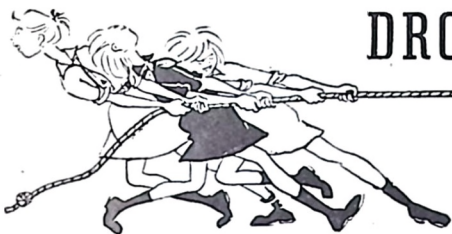
Red.

Sonja Harder, Ellen Marxsen, Hanne Rasmussen — Fredensborg. Inge Godt-Hansen, Nina Clement — 4. Lyngby.

Inge Godt-Hansen — 4. Lyngby.
Hanne Rasmussen, Fredensborg.

DRONNINGENS TURNERING

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS
KFUK-SPEJDERNE I DANMARK

Tautrækningen fortsætter...

Den 22. februar blev iår de allerfleste steder fejret i en særlig glans — i et blågrønt — eller, om I vil, i et grønblåt skær. For alt imedens tankerne gik til kammerater langt væk i fjerne lande, var det rart at mærke, at man sad ved siden af en god kammerat fra et andet korps — og det var ligesom hele tanken med at fejre den 22. februar blev noget håndgribeligt og mere forståeligt.

Medens vi sad sammen om det improviserede lejrball, sang internationale sange og på festlig vis samlede 10-ører ind, blev der også tid til at sidde og pusle med endnu en god lille tanke, nemlig den, at det ikke alene var her i vores lille trop ude på landet, at man var fundet sammen blå og grønne, men at der ganske sikkert i det mindste var 137 andre troppe, der netop denne dag havde det ligesom vi. Det gav en dejlig fornemmelse af samhørighed, at vi var samlet på den 22. februar, men også, at vi var samlet om en fælles opgave, og denne opgave var nu de 10 minutters underholdning af hvert turneringshold.

Jeg kunne forstå, at man var gået til opgaven med liv og lyst, og de 3 turneringshold, jeg så,

havde fundet vidt forskellige ting at underholde os med. Man morede sig iøvrigt ligeså godt på den ene side af rampen som på den anden.

Det blev nok en stor overraskelse for alle, at der var en hilsen fra Fællesrådet i form af en lille sølvplade til turneringsholdenes patruljestandere. Det skulle også være en overraskelse og tillige en opmuntring til de hold, der nu kun mangler at løse 3. hold opgaver.

Turneringsudvalget har igen været samlet og lagt skumle planer. De er forresten ikke alle lige skumle, for når dette blad udkommer, ved alle og enhver, at 3. hold opgaver består i at lave en forårskalender, og at alle turneringshold skal på vandretur den 29. marts (dagen efter Dronningens fødselsdag).

Hvad alle og enhver derimod ikke ved, er, hvad den lukkede kuvert, som først må åbnes på turen, indeholder . . . . .

Vi ønsker alle turneringshold en rigtig god dag den 29. marts.

KIBORUFI

Spejdernyt

Der er nedsat et udvalg af de fire spejderkorps og FDF, der sammen med en repræsentation fra Grønlands Styrelse skal hjælpe spejderarbejdet på Grønland.

Der vil blive afholdt en udstilling i begyndelsen af maj af arbejderne fra Dronningeturneringen. Udstillingen vil formentlig blive holdt i KFUK i København, og man håber på en radioreportage, så I rundt omkring kan høre om udstillingen. Der vil blive salg af arbejderne, og indtægterne vil gå til grønlandske spejdere.

I april vil der blive en kortbølgeudsendelse til danske i udlandet fra grønne og blå spejdere i fællesskab. Det centrale i udsendelsen er den kantate af Helge Bonnén og Alex Garff, der første gang blev spillet og sunget til Fællesrådets jubilæum.

Korpset har ansat frk. Edith Palsbo som rejseinstruktør.

I fastelavnen afholdtes divisionschefsmøde på Spejderskolen.

★ ★ ★

Kender du NEW YORK?

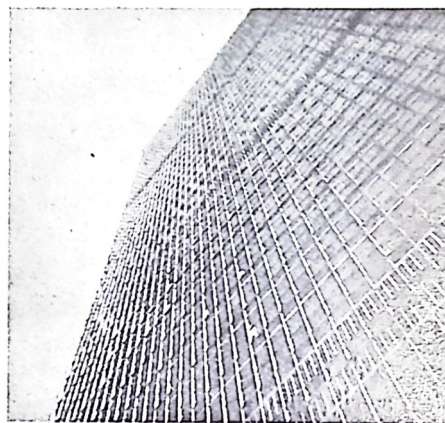
For mange år siden — i 1934 — havde vi i dette gode blad en række artikler, der fortalte os om forskellige danske byer — Kender du Aalborg? — Kender du Roskilde? Viborg? Slagelse? Nu fik jeg lyst til at fortsætte og spørger: Kender du New York?

Sikkert både ja og nej — du ved, at det er De Forenede Staters største by, at den har mange skyskrabere, og at den ligger på østkysten af Amerika; du ved også, at den ikke er hovedstaden, for den hedder Washington og ligger sydligere. Men ret meget mere ved du heller ikke: så hør da — og følg med.

New York har ca. 8 millioner indbyggere og 5 bydele; Manhattan, der er den mest kendte, er en ø, der med store broer er forbundet med Queens, Bronx, Brooklyn og Richmond. Hudson River og East River skiller disse „go-roughs“ fra Manhattan.

Når man kommer sejlen ind mod New York er det Frihedsgudinden, man først kigger efter, og der står hun stor og majestætisk på en lille ø midt ude i havneindløbet, og derefter bliver man betaget af „the skyline“, — det er silhouetten af Sydmanhattans skyskrabere; snart ligger vi ved kajen, og kort efter er vi i bil midt ude i mylderet, for det er mængden af dollargrin, der foruden skyskraberne imponerer een mest i første øjeblik; dog må jeg sige, at alle de søde små negerbørn heller ikke undgår vor opmærksomhed.

På Manhattan er alle gader vinkelret på hinanden: store brede avenuer går i nord-sydlig retning; de har både navne og numre: First Avenue — second — Lexington — Madison — Fifth Avenue o. s. v., ialt 13, og alle streets går i øst-vestlig retning; de har kun numre, de første nede mod syd og helt op til 200 street oppe i den nordligste

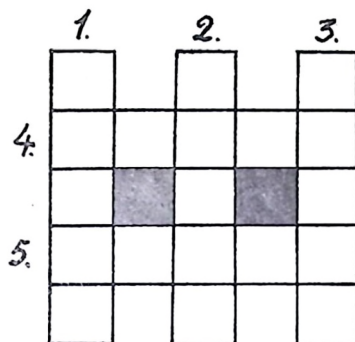

del af byen. Med dette system er det nemt at finde rundt i millionbyen — prøv om du ikke kan finde et kort over New York i fars leksikon, vi venter så længe — og find så det sted, hvor Lexington Avenue krydser East 44th street; der ligger Girl Guide Headquarter, der altså svarer til vort korpskontor. Det har til huse i en skyskraber og optager 6., 7. og 8. etage i denne store bygning; det er vel et korpskontor af format, det vrimer med departementer, og i hvert departement er der mange små kontorer, hvor alle fast ansatte, betalte funktionærer har deres arbejdsplads og deres privatsekretær. Her er meget, meget at se på — de har f. eks. deres egen telefoncentral og ca. 250 telefoner, så man ringer bare hinanden op fra det ene kontor til det andet; det er store forhold, men husk også, at herfra ledes hele det store amerikanske pigespejderkorps på næsten 2 mill. spejdere. Administration må der til, men det kan Gulle fortælle jer meget mere om end jeg, det har hun haft lejlighed til at sætte sig meget mere ind i end jeg.

Vi står nede på gaden igen, ser på kortet og går ad 44th street mod vest til Fifth Avenue, drejer mod syd og går 10 „blokke“ denne vej til 23th street; her ligger verdens højeste bygning — Empire State Building — med 102 etager og ca. 400 m høj; vi tager ekspreslevatoren, der på 1 min. fører os op til toppen af bygningen, og herfra har vi en flot udsigt, men den må opleves. Vel ude igen spadserer vi nord på ad Fifth Ave — denne verdens fornemste gade (ustandselig hørte vi, at nu så vi verdens største, længste, højeste, dyreste o. s. v.) med store „dyre“ forretninger, og hvor man møder mennesker af alle folkeslag; vi standser ved Rockefeller Center mellem 48th og 52nd street, det er verdens største bygningskompleks bygget med privat kapital, og det dækker et areal af ca. 12 td land; det rummer forretninger, kontorer, teatre, restaurationer, lejligheder o. m. m., bl. a. verdens største biograf, Radio City Music Hall, med 6000 siddepladser.

Vi går herfra vest på; vest for Fifth Ave hedder gaderne West og øst for den East og gadenumrene nævnes

D E N L E T T E S I D E

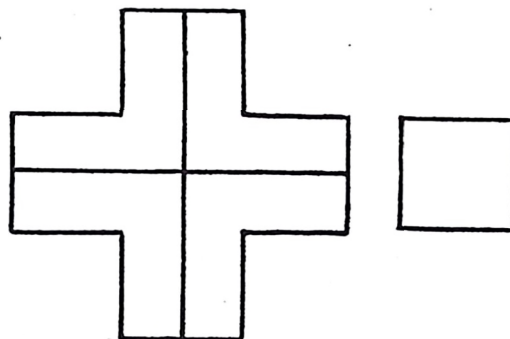
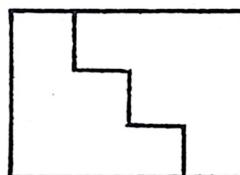
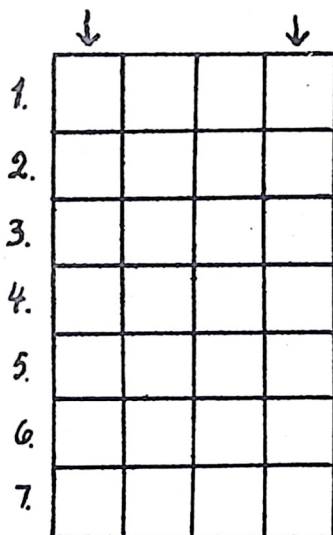

1)

Kan I gætte de rigtige 5 ord efter denne ordforklaring:

Lodret: 1. Jysk by
2. lægge sammen
3. Foræringer

Vandret: 4. Forestilling
5. Bornholmsk by

2)

Tegn disse figurer over på et stykke papir og klip ud efter stregerne. Prøv så at lægge disse syv stykker sammen, så de danner en kvadrat tilsammen. Hvis I pusler lidt med det, kan det gøres.

3)

1. Snor
2. Trænes
3. Tag
4. Larm
5. Snakke
6. Monter
7. Smykke

Hvis opgaven er rigtigt løst — efter denne ordforklaring —, findes der både i første og sidste lodrette række navnet på en dansk by.

først, f. eks. 145 East 34th street eller 77 West 118 street. Vi kommer over til Broadway, der er ca. 25 km lang, den er den eneste gade, der bugter sig ned gennem byen og ikke går parallel med andre. Her er forretningerne — som så mange andre steder — åbne til langt over midnat.

Vi må kigge ind i et stormagasin, før vi slutter vor lille rundtur; hvis du vil købe billigt, går du i kælderen, men har du godt med \$ på lommen, går du ad rullende trapper op i de højeste etager, og her er udstillet de dejligste ting i nylon og plastik og meget andet, der frister, så man ender med at købe langt mere, end man har brug for, og i alle tilfælde langt mere, end man har råd til.

Og så er det på tide, at vi siger farvel til New York for denne gang.

Løyer

*** P O S T B O X ***

Jeg skal herved meddele mine store og små kunder, at min adresse fra 15. marts er:

Fru Ellen From-Petersen,
Gillesager 148,
Glostrup.

Husk det nu!

Fromse

Canada. 12-15-årige spejdere vil gerne korrespondere med danske. Italien har ikke svaret mig, men blot sendt en fin kalender: jeg har skrevet igen og bedt dem sende mig adresser.

De nordiske pigespejder- blades samarbejde

★

I denne spalte vil i år patruljer rundt omkring i Skandinavien fortælle jer om, hvilket arbejde de har taget op for at hjælpe andre.

Patruljen „Svalen“ i Gävle, Sverige, fortæller: I en lille by i Mellem-Tyskland ligger et stort børnehjem for børn fra spædbørnsalderen til 3 år. De fleste er forældreløse, og de har ikke noget, de kan kalde deres eget.

Gennem en indsamling i Sverige sendes hvert år klæder til dem, og ved juletid får de julepakker, som indeholder mange ting fra farveblyanter til sæbe.

Vi besluttede i vor patrulje, at vi hver især skulle lave noget, som kan være til nytte, glæde og hjælp.

Busters far skaffede os to pakker tøj, som vi syede kjoler og nederdele af. Af garnrester strikkede vi strømper, vanter, trøjer og lignende. Af patruljekassen tog vi 5 kroner, som vi købte sæbe for. Lille Mörten og Tom tog uniformen på og gik til en sæbefabrik for at købe let beskadiget sæbe billigt, men vi fik skam 24 stykker helt gratis. Så brugte vi i stedet pengene til farveblyanter.

Vi har haft vældig travlt på vore arbejdsaftener. Det er frivilligt at komme til disse møder, men der er altid en mødeprocent på 100. Vi har lavet en slags konkurrence om, hvem der laver mest, så vi skal nok få et fint resultat. Og som vi glæder os til at sende pakken afsted!

*Lill-Mörten, Tom, Trollet, Kim, Buster,
Misse, Stork, Gus-Gus*

Patruljer, der har gode idéer til hjælpearbejder eller med udbytte har afsluttet sådanne, er velkomne til at skrive derom til denne spalte.

Hvordan laves det?

Perlearbejder

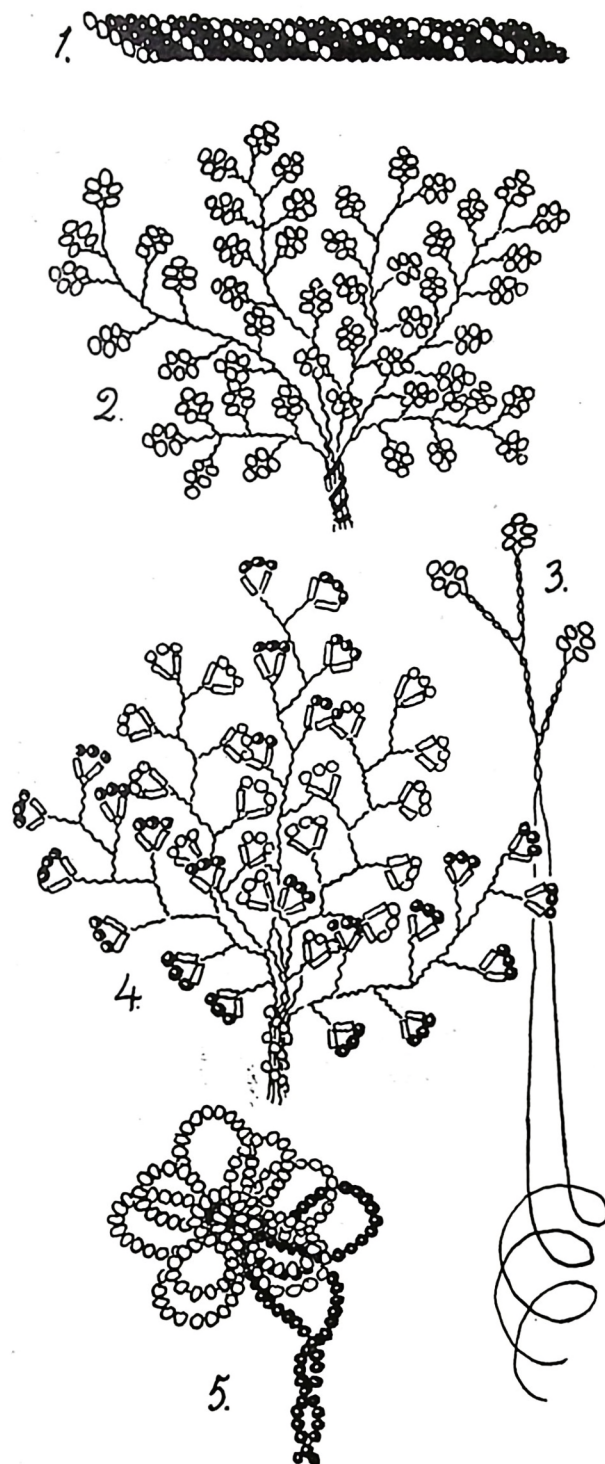
Perlearbejder har i perioder været meget på mode — så har der været tider, hvor det slet ikke blev brugt — og nu er det et arbejde, der atter er taget op på forskellig vis.

Perlerne, vi skal bruge, er de små glasperler, som i forskellige farver kan købes i manufakturforretningerne. De er ikke så helt billige — en lille cellofanpose koster ca. kr. 1,50, så inden I går ud for at købe perler, skulle I se efter, om ikke der ligger nogle hjemme, som har „overvintret“ fra sidste perlesæson. Sådan gik det mig.

Vi har derhjemme et dejligt loft — det er ganske vist en hel anden snak — men på det loft kan man finde mange gode ting. Det er et rigtigt pulterkammerloft med gamle udrangerede møbler og masser af papkasser og så den ganske specielle lugt af gamle ting — og lidt fugtighed! Dette loft er — og har altid været noget af et eventyr for mig, og når jeg er hjemme i ferierne, tilbringer jeg gerne en formiddag deroppe iført ulden trøje og forklæde og bevæbnet med en lommelygte. Dengang var det perler, det gjaldt, for jeg huskede tydeligt, at mine søstre og jeg sidst, da perlearbejder var på mode, lavede uanede mængder af perlekranse, syede, hækledede og snoede. Hvad vi brugte alle de perlekranse til, husker jeg ikke nu, men at der nok var gemt og glemt rester af perler, havde jeg en anelse om — og den slog til.

Perlerne fandtes i en lille kommode lavet af tændstikæsker. Den slags kender I sikkert. De små skuffer er netop velegnede til at gemme perler i. Vi trækker skufferne ud og prøver at lave noget af indholdet.

Der ser ud til at være rigeligt med sorte perler, og da der også er nogle hvide i samme størrelse, foreslår jeg, at vi først laver en hæklet perlekrans med hvide snoninger (tegning 1). Dertil skal vi bruge en rulle sysilke eller knaphulssilke, hvis perlernes huller er store nok til at gå på. En fin synål og en dito hæklenål må vi også have ved hånden. Vi trækker perlerne på silken (klip ikke tråden over, men træk perlerne direkte på tråden fra rullen) i denne orden: 2 sorte, 1 hvid, 2 sorte, 1 hvid o. s. v., og der skal trækkes *mange* på på denne måde. Man begynder ude fra trådens ende at hække en lille ring med 5 luftmasker, idet man tager en perle fra tråden med hver gang. Så fortsættes med at hække rundt, idet man tager ned om perlen i foregående række, vipper den på hojkant, skubber en ny perle hen og trækker tråden gennem de 2 trådløkker. Der er stadig 5 perler i en omgang, og snoningen fremkommer af sig selv ved, at man tager perlerne i den orden, de er trukket på silken. Det er så godt som umuligt at beregne, hvor mange perler man skal trække på i første

omgang, men slipper perlerne op, er ulykken ikke så stor. Man klipper tråden over, trækker atter et antal perler på i samme orden, binder trådenderne sammen og hækler videre. Når perlekransen er lang nok, hæftes tråden godt, og der syes en lille tryklås i begge ender, og man har en solid og billig lås, som ovenikøbet er næsten usynlig! En mindre perlekrans af denne slags kan også bruges som armbånd ved at sættes dobbelt om håndledet.

Det næste, vi skal prøve at lave, er en buket til den fine kjole (tegning 2). Hertil skal vi bruge noget meget fint ståltråd — blomstertråd eller nikcentråd — måske kobbertråd, det skal blot være så tyndt, at perlerne nemt kan gå på. Vi nipper et stykke ståltråd af rullen på ca. 50 cm, skyder 5 perler op på midten og snor ståltråden en 5–6 gange. Derefter trækkes 5 perler på den ene trådende, og der snoes en 3–4 gange under dem (tegning 3). Hvor trådene mødes, snoes de nogle gange sammen, så trækkes igen 5 perler på, og efterhånden laver man en gren med 9–10 blomster på. Flere grene laves på tilsvarende måde, og de sættes alle sammen til en buket — stor eller mindre — alt efter ønske. Til slut omvikles stilkene med ståltråd eller, hvad der er endnu bedre, med grønt garn, og en lille gul sikkerhedsnål sys på — og så kan buketten hæftes på kjolen og pynte fint op.

En hel anden og morsom virkning opnås, hvis man også har nogle aflange perler til sin rådighed. De trækkes f. eks. sådan på: 1 aflang, 3 små, 1 aflang, og ståltråden snoes ganske som for beskrevet (tegning 4).

Når vi nu er så godt igang, skulle vi næsten også prøve at lave en blomst på anden facon. Se tegning 5. Først laves de store kronblade ved, at der trækkes ca. 25 perler på et langt stykke ståltråd, ca. 80 cm. De 25 perler dannes til en ring ved at stikke enden af ståltråden gennem de 2 første perler, så fortsættes med en ny ring på 25 perler o. s. v. I min blomst er der 6 kronblade. De mindre kronblade laves på tilsvarende måde, og der er ca. 18 perler i hver ring. Midterpartiet af blomsten er perler i en afvigende farve og snoet sammen i en spiral og hæftet til midten. Når I er nået så langt, kan I sagtens selv finde ud af at lave en stilk og et blad af grønne perler.

Var det måske en idé at lave et perlesmykke til en konfirmationsgave? Eller hvad siger den patrulje, der ikke kom med i Dronningens Turnering — var det ikke en opgave for jer at fabrikere en del buketter og sende dem ind til salg til hjælp til de grønlandske pigespejdere? Der vil senere her i bladet blive opgivet, hvor og hvornår disse ting skal indsendes.

Bo.

Berigtigelse

Christina Leinberg, der skrev i februarbladet, var ikke fra Sverige, men fra Finland. Undskyld.

Red.

Hvordan

HAR DE ANDRE DET?

Redaktør Gudrun Due Jensen

fortæller om K. F. U. K. spejderne

★

Der boede en kvik pige på 2. sal i vores gård i den sjællandske provinsby. Hun havde kort hår, en morsom lille opstoppernæse og var altid — eller næsten da — i sprudlende humor. Hun havde mange kammerater, og det var egentlig ikke så sært, for vi ville gerne lege med hende allesammen, netop fordi hun var sådan en frisk og kvik pige.

Hun var spejder, og det var jeg med. Så man skulle jo tro, vi kunne komme fint ud af det sammen. Det gik også, indtil min patruljekammerat og jeg en skønne dag mødte hende i Algade. Hun gik sammen med nogle af sine klassekammerater ...

„Øv, bov, der kommer de to grønne ...“ sagde hun, og det blev slet ikke sagt i en pæn og kammeratlig tone. Måske skyldtes det nok, at vi to af bare misundelse over hendes pæne mørkeblå kjole, som vi inderst inde beundrede mere end vor egen med den mørkeblå læggede nederdel og den grønne trøje med det blå slips, som vi dengang gik med, dagen før havde fortalt hende, at vi ikke kunne begribe, at hun ikke meget hellere ville være grøn ... vi havde det såmænd meget bedre i vores tro!

„Øv, at I gider være grønne ...“ sagde hun igen i en foragtelig tone, der sved os i hjertet, fordi vi jo egentlig så gerne ville være gode venner med hende. „Sådan nogen hellige nogen, der bare sidder på en lang række bænke nede i K og synger salmer og hører prækener ...“

Jeg så for mig vort tropslokale, som det så ud hver torsdag aften: stole og borde ryddet væk, den højtidelige talerstol skubbet hen i hjørnet og brugt som stativ til trop- og patruljestanderne — jeg så den livlige flok pigebørn i grønne dragter, der legede, trænede, sang, morede sig, akkurat som spejderpiger i en hvilken som helst anden spejdertrop holder af. Tanken om, at vi „bare sad og sang salmer og hørte prækener“ var både komisk og direkte fornærmelig, fandt vi.

Og hvad gør man så, når man bare er 11 år? Så ser man ikke, at ukendskab til en sag eller til andre mennesker kan få de særeste tanker til at gro frem i menneskesind, og at den eneste vej til at få misforståelser udryddet er at vise sagen frem, som den virkelig er. Hvorfor sagde vi ikke til den blå kammerat: gå med os på torsdag og se selv —? Vi tænkte blot: hun skal få igen med samme mønt og sagde: „Ja, hvad så? Er det ikke også bedre end at

være sådan nogen *hedninger* som I.“ Og så spankulerede man af sted med højt hævet hoved uden at skænke den anden udvej en tanke.

Nå, de tider er forbi. For mig i hvert fald, da jeg jo altså ikke mere er 11 — og for korpene også, fordi vi for længst har fundet hinanden i en bedre forståelse og i et godt samarbejde.

Nu er I i fuld gang med den blå-grønne turnering. Dengang ville vi i vor trop have hilst det med glæde, om vi kunne have fået en turnering med den blå trop, men som modpart, og ærlig talt kun for at vise, hvor meget dygtigere vi selv var. Det ville have frydet vore ærgerrige pigehjerner. Måske er der en lille rest endnu af gammel overtro om, at de grønne piger er så meget anderledes end de blå? Eller hos os grønne den omvendte tankegang? Derfor har min blå kammerat fundet ud af, at hun vil fortælle os grønne om jer, og så skulle jeg til gengæld fortælle jer lidt om os. Og jeg vil forsøge ...

Skal vi begynde med alt det, vi er fælles om: Danmark, det danske sprog, alt det, vi holder af her i vort land og folk, spejderløfte og spejderlov, mottoet „Vær beredt“, kammeratskabet med pigespejdere verden over. Og går vi over i det mere praktiske, se så bare, hvor vi ligner hinanden med korpene opdelt i patruljer, troppe, divisioner, distrikter, hovedkvarter o. s. v. Med undtagelse af nogle få enkeltheder svarer hele dette maskineri til hinanden. Vi har fælles duelighedstegn, træner med nogenlunde det samme prøvestof og bruger de samme hjælpemidler i arbejdet. Vore møder er måske også nogenlunde ens — det vender vi tilbage til om lidt.

For mens vi er ved organisationen, vil jeg hellere med det samme fortælle lidt om forskellen mellem det blå og det grønne korps rent organisatorisk. Mens jeres korps er et korps, som hvad skal vi sige — „hviler i sig selv“,

kan vi måske kaldet det — så har vi hos os en „mor“, og denne mor er KFUK = Kristelig Forening for unge Kvinder, en verdensorganisation af kristne unge kvinder i alle aldre.

KFUK blev startet herhjemme i 1919 og havde altså således arbejdet en hel årrække, inden der var nogetsomhelst, der hed spejdere. I begyndte jo før os, men da pigerne i KFUK i nogle år havde kiget på de gule og grønne drenge og de blå piger, så var der nogen af dem, der begyndte at røre på sig og spørge, om dette vidunderlige nye og spændende: spejderlivet ikke kunne optages af KFUK. Der var en del voksne unge piger, der tænkte, at spejderarbejdet måske kunne virke mere tiltrækkende på en hel del børn og unge, end KFUK's sædvanlige form for møder med sang, oplæsning, foredrag, håndarbejde, andagt m.m. Her var noget, hvor pigerne selv kunne virke med, hvor de kunne få et interessant arbejdsmiddel, som de syntes var morsomt, og spejderbevægelsens principper kunne gå meget fint i tråd med KFUK's tanke om at vinde børn og unge for et liv i tjeneste.

Jeg er helt vis på nu, da jeg kender en del af de unge piger fra dengang, at for dem var det en hjertesag at få spejderbevægelsen ud til så mange danske piger som muligt. De gik så i gang med at lære noget spejderi selv, tog med KFUK-spejderne på tur og lejr og så, hvordan man levede det „frie, glade spejderliv“. Først slugte de det hele råt og gik hjem og prøvede akkurat den samme fremgangsmåde med pigerne, men de blev meget hurtigt klare over, at piger er piger og ikke drenge, og at man derfor måtte lægge arbejdet an som et decideret pigearbejde. Der blev arbejdet og eksperimenteret, der blev gjort masser af indvendinger, og flere mennesker indenfor KFUK's mere konservative kredse gjorde vrøvl over, at man nu skulle have disse ukvindelige individer i foreningen.

Men som tiden gik, og førerne blev dygtigere og havde trådt deres børnesko, viste det sig, at KFUK-spejderbevægelsen i Danmark var levedygtig, og at den kunne nå ud til en hel masse af de børn og unge, som det civile KFUK ikke ville have fået fat i. Men også mange af det civile arbejdes egne unge kom og ville være med, fordi dette her lige var noget, de kunne bruge.

På den måde fik KFUK en større udbredelse og på en anden facon end hidtil. Men derfor var det jo ikke meningen at svigte KFUK's formål: at føre børn og unge til Kristus og lære dem at tjene. Vi har prøvet på at forene dette formål med spejderbevægelsens grundprincipper, og det har vist sig, ikke alene at være muligt, men at være ganske naturligt og ligetil. Hånd i hånd med alt det praktiske og ideale i spejderbevægelsen går hos os forkyndelsen af det kristne evangelium gennem andagter, bibeltimer, bibelkursus, ydre missions-mærke, kristendomskundskab i klasseproverne m.m.m. Jeg har forstået, at mange af vore blå førerkammerater arbejder med det samme store mål for øje: at lære spejderne den Gud at kende, som vi

lover troskab i vort spejderløfte, men det kan godt være, at vi gør det på forskellig måde.

Forstod vi nu hinanden ret? Det er ikke lutter salme-sang og prædiken, man hører hos os, men begge dele og meget mere har vi med som et for os ganske naturligt led i vort arbejde.

Som KFUK-spejdere har vi naturligvis et nært samarbejde med KFUK og de fleste steder også med det øvrige kirkelige ungdomsarbejde i sognet. Vore tropper hører almindeligvis til i et sogn eller i en KFUK, og derfor har vi den store fordel at have let adgang til mødelokaler i KFUK-bygninger eller menighedshuse, som regel ganske gratis eller da kun mod en ringe betaling, eller vi „som betaling“ medvirker ved menighedsbasaren, salg af lodsedler eller andet. Nogle steder, hvor sådanne lokaler ikke findes, klarer vi os på anden måde: med skolestuer, gymnastiksale eller lign. Der er ikke mange af vore tropper, der kender begrebet: trophus. Det er både godt og ondt. Det må være dejligt at have et sådant, men på den anden side må det være en noget dyr spas. Derimod findes der en del, der har lejrhytter rundt omkring i landet.

Hvad mere kan give anledning til, at arbejdet falder forskelligt ud? Jo, der er jo da det evigt tilbagevendende spørgsmål om vore halvgamle patruljeførere. Det kan vi passende tage op til belysning samtidig.

Vore halvgamle patruljeførere er nok for de flestes vedkommende nu i alderen 16—19 år. Når vi ønsker dem så ældgamle, er det, fordi man har fundet ud af gennem årene, at for det første vil de fleste piger i den alder gerne have et førerarbejde, for det andet, fordi vi forlanger, at en pige for at blive patruljefører skal være 1. klasses spejder og have gennemgået førertræning, og så når de fleste piger hos os alligevel automatisk den høje alder af 16 år.

„Ov, her, der kommer de to grønne —“

For det tredje — og det er måske nok det, der vejer tungest til —: vi vil gerne, at vore patruljeførere i nogen grad skal kunne støtte tropføreren i hendes arbejde med at forkynde kristendom, sådan som jeg omtalte det før. Ikke at patruljeførerne har noget ansvar derfor, eller selv bør kunne holde andagter eller i det hele behøver at have taget noget afgjort standpunkt i så henseende . . . men vi tror, at en pige i vores patruljeforeralder har større forudsætninger for at hjælpe tropføreren, bl. a. ved at sørge for, at der også ved patruljeforetager på den ene eller anden måde holdes andagt. Derfor er de altså så frygtelig gamle!

Der kunne jo nok være et og andet om hele vor førertræning, der gennem årene er lagt i ganske bestemte rammer, at fortælle, men jeg tror, det vil føre for vidt, og mon ikke det interesserer dig mere at høre lidt om en grøn trops daglige liv. Jeg vil prøve at give dig et lille rids deraf, — men husk, at i en stor familie som vor kan der nemt være afvigelser fra det gængse, så hvis jeres grønne venskabsdrop nu bærer sig helt anderledes ad, er det næppe, fordi de er galt afmarcheret, men måske fordi de har fundet ud af, at deres arbejdsform er mere praktisk netop på deres sted.

En — skal vi kaldet den „normal KFUK-spejdertrop“ — består af højst 40 juniorspejdere i alderen fra 11 til 16. Spejderne er inddelt i patruljer på 7—8 stykker med hver en af disse bedagede patruljeførere, som vælges af tropføreren i samråd med patruljeførerne. Patruljeføreren vælger selv en eller et par patruljeassistenter, som regel kun een. Troppen ledes af en tropfører, som skal være fyldt 20 år og arbejde på KFUK's linje. Hun kan have en eller flere tropassistenter, men det er langt fra sikkert, hun har det. Vi kender også begrebet førermangel hos os af smertelig erfaring!

Den almindeligste form er, at der holdes møde en gang ugentlig og tur en gang månedlig. Den almindeligste form for møder er nok „trop-patruljemødet“, der former sig omtrent som følger: Til fastsat tid stiller troppen og (undskyld jeg glemte, vi talte om en „normal trop“ — i den er der gerne nogen, der kommer dryssende lidt over tiden, desværre, — men det kender I vel næppe hos jer?). Der indledes med, at trop- og patruljestandere rulles ud, mens tropsangen synges. Så bedes en bøn for mødet, man synger nogle sange, får nogle meddelelser eller hvad der nu kan være af den slags, og så leges, trænes, instrueres eller konkurreres der tropvis. På den måde går cirka de første 20 minutter af mødet. Derefter går man „patruljevis“, d. v. s., at hver patrulje går hen i sit specielle hjørne

af modelokalet eller kryber ind andre steder, hvor der er mulighed for at opholde sig. Så er der patruljetid knapt halvanden time, og i denne tid træner patruljen i det, de for tiden er optaget af. Bagefter samles troppen igen omkring lejrbalet — de fleste grønne troppe har nok sådan et kunstigt lejrbalet med rødt silkepapir og brændestykker og en elektrisk pære eller lommelamper indeni. Så synger vi både muntre og alvorlige sange, underholder hinanden, og til slut holdes andagt, som regel ved tropføreren.

Sådan er formen på vort almindeligste spejdermøde. Men foruden disse trop-patruljemøder holdes også patruljemøder, oftest i hjemmene, og ved disse møder er patruljen helt og holdent „sig selv“. Også „Helaftens-tropmøder“ står på programmet, og naturligvis også divisionsmøder en sjælden gang foruden de større foretagender som parader og deslige. En gang om måneden tager vi på tur: week-ends eller trop- eller patruljetur. Om sommeren sommerlejr, til pinse pinselejr. Og hvad man så ellers kan finde på at arrangere.

Juniorspejderne har en lillesøster, der hedder *grønsmutte*, og en storesøster, der hedder *stifinder*. Vi har et væld af grønsmutter (8—11 år), og kun meget få stifindere (over 15 år), men alt det er en helt anden historie, som jeg vist ikke skal opvarte jer med denne gang.

Mon du fik et lille indblik i, hvordan dine grønne spejderkammerater har det? Hvad vi er fælles med jer om, og hvad vi er anderledes i?

Der er ting, der er forskellige i de to korps i organisationen og i arbejdsformen, men hvad gør så det? Findes der et par søstre, der i et og alt er ens, både i det ydre og det indre, om de så nok så meget er tvillinger? Bliver de ikke også netop så interessante at lære at kende, og kan de ikke begge få desmere fornøjelse af hinandens samvær, fordi de har hver deres særpræg trods megen lighed?

Vi akcepterer jo med fuld forståelse, at næppe to af de øvrige korps verden over arbejder helt og holdent efter een og samme recept, hvor meget mere må vi så ikke kunne forstå, at en del af vore danske kammerater gør tingene på en lidt anden måde?

— Jeg har på fornemmelsen, at jeg er mindst ti år bagud med min opfordring til at lære at forstå hinanden, ikke mindst samarbejdet i Fællesrådet og vel allermest Dronning Ingrid's store indsats på dette område har allerede jævnet vejen for et godt samarbejde korpsene og troppene og de enkelte piger imellem, side om side og hånd i hånd.

Gudrun Due Jensen

Historie af Annesofie Hermann

Tropsmodet var lige ved sin afslutning, da tropsføreren kom i tanker om noget. „Vent et øjeblik,“ sagde hun, „jeg har en indmeldelse på en spejder liggende i en af mine lommer. Jeg havde tænkt mig, hun skulle i „Bierne“.“ „Åh, vi er otte, vi bryder os ikke om at være flere,“ skyndte overbiden, Lange Benthe, sig at råbe. „Jeg synes netop, I trænger til at få en ny spejder at tage jer af,“ sagde tropsføreren med en jeg-bryder-mig-ikke-om-at-blive-sagt-imod-tone og rakte Lange Benthe lappen, hun havde fundet i sin lomme. Hun så ikke på patruljen, men hun vidste udmærket godt, at den så muggen ud, og at Lange Benthe slog en lille bitte smule med nakken.

Under den første gadelygte stimlede Bierne sammen og læste lappen. „Else Hansen, 12 år, Østergade 5“, stod der. „Du godeste!“ udbød assistenten, kaldet Alfa, „det er den lille fjolled!“

En forfærdelsens mumlen lød under lygten.

Bierne havde uforstyrret og uden fremmed indblanding kunnet leve deres patruljeliv nu i det meste af to år. Patruljens medlemmer var nogenlunde ens af alder, de var lige langt i prøver og duelighedstegn, for Lange Benthe holdt af ensretning og orden, og det havde længe været hendes stolthed at lede en patrulje af syv ensartede gemytter. Og nu skulle ordenen forstyrres af en helt fremmed og så ovenikøbet af et menneske som den såkaldte lille fjolled, et barn som alle i skolen kendte,

fordi hun syntes at vandre fra uheld til uheld og altid med det samme forbavsede ansigt. Det var altid hendes bold, der røg ind ad et vindue i et frikvarter, det var altid hende, der blev grebet i at solde, når ellers syv andre havde haft held til at smutte bag gårdvagtens ryg og over til Soldemutter o. s. v., o. s. v.

Lange Benthe skottede i halvmørket til sin patrulje, hvis medlemmer hun af bare ordenssans havde givet navne fra det græske alfabet efter alder, Alfa, Beta, Gamma, Delta, Epsilon, Zeta og Eta. Og nu skulle hun altså have en . . . ja det måtte hun lige gå hjem og slå op i leksikonet. „Vi bliver komplet til grin,“ sagde hun, „men vi mødes så til mødet på tirsdag.“

Den lille fjolledes entré var, som man måtte vente sig det. Hun faldt ned ad trapperne til tropslokalet og væltede i farten en spand, så det buldrede sådan op gennem hele huset, at mange beboere forfærdet kom ud og hovedrystende gik ind igen mumlende, at det blev snart for muntert med de spejdere i kælderen!

Lange Benthens styrke lå i at arbejde og træne og ikke i at forklare noget. Og det var måske grunden til, at hendes forklaringer om, hvad det var at være spejder og hvad man kunne forvente af en spejder ikke faldt så heldigt ud. Men den nye, der ikke kendte det græske alfabet, og som ikke forstod, at der lå en slags hån i, at hun var sprunget ned at blive benævnet i patruljebogen som Omega, havde hængt sig fast i dette med spejderens lille daglige gode gerning så bogstaveligt, som det kan tages. Hendes skolevej blev en zigzagvandring fra fortov til fortov for at følge damer og små børn og sågar små hunde frem og tilbage til disses undren. Havde hun glemt gerningen, kunne hun midt på gaden komme i tanker om den, blive kanonrød i hovedet og styrte ind og ringe på et tilfældigt sted for at spørge, om hun ikke skulle gå ned med en askeskuffe eller en affaldsspand. I skolen havde hun uheld til at styrte så hjælpsomt frem til den gamle pedel, der kom med sin kost og sin fejespån, at hun busede lige imod ham, så han faldt over mod et trappegelænder og brolede op, som om der var sket al

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

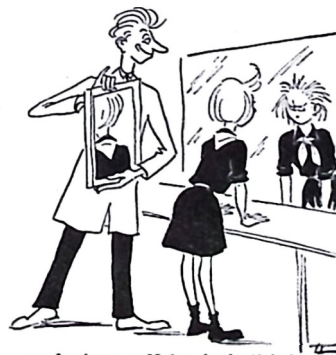
Det værste Tinka i verden ved

er at få håret bag kraven ned

og få hovedet vredet halvt af led!

-og så priser man Madsen for dygtighed!

landsens ulykker, og lærere kom styrtende ud ad flere døre for at se, hvad der kunne være sket.

Der var det skæbnesvangre ved den lille fjollede, at hun tog alting så bogstaveligt. Da hun havde fået besked at øve sig meget i knob og vise resultatet frem ved næste mode, havde hun skåret sin mors tojsnor i stumper og medbragte ved næste mode ikke mindre end halvtreds eksemplere på råbåndsknob og flagknob og med en højrodet kind efter den lussing, som hendes mor havde betalt sin gode tojsnor med.

Ungen var lille og tæt af skikkelse, og da alle de andre bier var ret velvoksne af deres alder, var det, som om hun skulle stikke af imod dem. Dertil kom, at hun for at følge med på en tur altid smålob, snart ved siden af de andre, snart et godt stykke bag ved, for så at spurte og lobe hen foran for at have et lille forspring, og Bierne følte mere og mere, at der var ved at ske det, som de mest af alt frygtede: de var alle ved at blive til grin!

Der var ikke noget i vejen med den lille Omegas nidkærhed. Da Lange Benthe en dag havde givet besked om, at alle næste gang skulle medbringe nogle naturting, der havde med efteråret at gøre, kom den lille fjollede med intet mindre end en gammel rejseskuffert fuld af kastanjer, nøddeskaller, hele bladbunker, fjer, som honsene havde tabt i hønsegården, æbler, pærer, hyben, en hel græstov med lidt slattent græs på o. s. v., o. s. v. Og naturligvis skulle det netop ske den dag, at tropsføreren kom på besøg midt i mødet, og at hun skulle spørge spidst, om det ikke var Bierne, der havde rengøring i denne måned, og hvordan det så kunne være, at hele lokalet flød af pinde og grus og blade? Patruljeføreren slog igen lidt med nakken og så bare hen på patruljens Benjamin, som ville hun sige: ja, det er jo din egen skyld!

Det var Epsilon og Delta, der var de første, der hviskede til hinanden, hvad de alle havde tænkt længe, at hvis dette blev ved, blev patruljen ødelagt, og de måtte se at gøre den lille fjollede så ked af det, at hun meldte sig ud.

Der var ingen, der spurgte: *hvorfor* er hun uheldig, og *hvorfor* er hun så mærkelig? ligesom de heller ikke, deres nidkære lange fører iberegnet, var modne nok til at finde ud af at føre hendes nidkærhed ind i fornuftige baner.

Måske havde de også lidt efter lidt haft held til at gøre Else Hansen ked af at være spejder, eller måske havde de i hvert fald gjort moderen ked af konsekvenserne. Hun var enke, kendte ingen i byen og boede sammen med datteren og dennes bedstemor i byens udkant. Hun havde håbet gennem spejderlivet, som hun havde læst så meget om, og som hun selv engang havde drømt om at måtte være med til, at give sit barn gode kammerater og gode oplevelser, som hun selv syntes, hun manglede fantasi og tid til at give hende. Hun kunne også godt se, at barnets mærkelige naivitet kunne føre meget med sig og

Til rådsklippen

Vi havde tænkt os, at rådsklippen var et sted, hvor man måtte diskutere tingene — er det ikke det? Hos os har vi et lille problem, som I andre måske synes er dumt. Vi har en tropsfører, vi holder meget af. Hun er dygtig, og hun er smart — men sommetider synes vi, hun er for smart. Og det er, når hun møder på tur med meget rodlakerede negle. Vi ved godt, at der ikke står nogen steder, at det må man ikke eller kan man ikke. Men vi synes, røde negle hører til til festtøj, og at det ser tosset ud, når hun f. eks. står og pusler med en kogerende eller sådan noget med sine skinnende laknegle.

Det er ikke et baghold, når vi skriver, for vi har talt med hende om det, og hun siger selv, at hun godt vil høre andres mening om den sag.

Mange hilsener sender *Bambipatruljen*

Jo, Bambipatruljen har ret, Rådsklippen er et sted, hvor patruljerne skal kunne drøfte spørgsmål, som de mener også kan være af interesse for andre. Men husk, at jeg skal have alle bidrag inden den 25.

Red.

havde håbet at finde hjælp og forståelse hos spejderførerne. Men foreløbig syntes hun kun, at det havde været hende en temmelig dyr spøg at være spejdermor. Ja, først havde der jo været uniformen, men så kom kravet om en blå trøje af et bestemt snit, som Lange Benthe satte pris på, at alle Bierne havde for ensartethedens skyld. Så var den røde regnfrakke ikke anvendelig og heller ikke den grønne vindjakke. Der var hele tiden noget, der skulle anskaffes. Tojsnoren var jo kun en lille ting, men en dag fandt hun et godt lagen klippet i stykker, fordi det skulle lappes. Når de gode gerninger stod i opvaskens tegn, endte det altid med et højt klirrende klask, og så var det spændende, hvad der denne gang lå i skår. Men hun syntes som mor, at hun kunne bære alt dette, hvis bare hendes lille klodsede ælling havde fundet et fristed. Men når hun blev spurgt om, hvad hun havde oplevet, var svaret altid: „Lange Benthe var så vred i dag, fordi jeg . . .“ og så var det såmænd i og for sig ligegyldigt, hvad Lange Benthe var så vred over, hun var øjensynlig ikke nem at gøre tilpas: de andre med de sære navne havde også været sure.

(forts. og afsluttes i april-bladet)

I denne måned

skal vi lære to svenske sange:

Efter mørk vintertid

Efter mørk vintertid
kommer vårens första ljusning:
med sin underbara tjuening
bär den bud til en och var
om ett lys, som aldrig slocknar,
om ett liv, som aldrig dör.
Lär oss vilka under
sol och varme gør.

Som en frisk, hellig vår
kommer scouters glada skara.
Som ett solsken vill den vara
mot vad mørkt og dystert är.
Den vill lys og glæde sprida,
den vill sjunga, den ville le.
Hårda hjærtan, frusna sinnen
varme ge.

Fast vi stå som en mur
mot allt ont og stygt i världen,
som kan møta oss på færd
og slå ned vårt levnadsmød.
Og om stormen vill oss bøje
og om mulen blir vår dag,
ræta vi blott ryggen
og ta nye tag.

Fram vi gå under sång,
øgot lægt i fjærran skådar,
solens første stråle bår
oss en ny og hellig dag.
Dunkla skyer sikten stænga,
men vår drøm er lys og vid
om en evig sommars
underbara tid.

Fanny Johansson

Heja scouter

Heja scouter, klare strupen
lægebålet tændas skall.
Vi ska sjunga, så fræn stupen
ekar våra toners svall.
Om vår röst av målbrott mattas
sångarglædje dock ej fattas.

Refr.

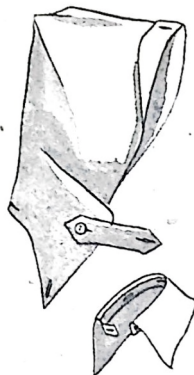
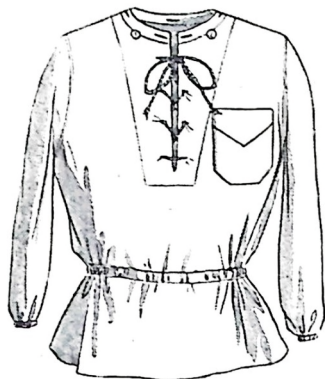
Och skam åt den som ej begriper skämt,
är man scout, så har man roligt jämt.

Vi är scouter, vi är unga,
ha det bra i alle fall.
Kom nu med og læt oss sjunga
våre glade visers trall.
Om du ej poängen fattar,
strunt i det om blott du skrattar.

Refr.

Marts måned 1953

Skal du købe nyt uniformsudstyr, kan vi glæde dig med, at det er blevet noget billigere.

Uniformer til spejdere

Str. 0, længde 74 cm	29,50
— 1, — 84 —	31,50
— 2, — 94 —	33,50
— 2A, — 104 —	35,50
— 3, — 112 —	36,50
— 3A, — 118 —	38,50

Føreruniformer model I

Str. 40	45,50
— 42	48,50
— 44	50,50
— 46	53,50

Priser på uniformer er uden knapper.

Knapper pr. dus. 1,80

Tilbehør til uniformer

Tørklæde	2,00
Slips, lærred	1,75
—, uld	8,50
Fløjte	1,75
Fløjtesnor	0,25
Gallasøjle	0,50
Bælte, komplet, 75—80—85—90—100 cm	6,75
Bæltespænde	1,00
Bæltespung m. emblem	3,65
Lejrhue, lærred, str. 51—60 cm	4,50
—, ulden, — 51—60 cm	7,50
Hat, str. 53—60 cm	17,50

Fodtøj

Vandresko og god, kraftig skolesko, Alsboe's
str. 32—40 ..... 36,00—46,00

Strømper

Sportsstrømper, platteret bomuld, str. 6—7—8	3,65, 3,85, 4,25
str. 9—9½	4,65

Sportsstrømper, uld og tråd,

str. 6—7—8	4,15, 4,35, 4,75
str. 9—9½—10	4,95, 5,10, 5,25

Sportsstrømper, svære uldne m. nylonforstærkning,

str. 6—7—8	5,25, 5,50, 6,00
str. 9—9½—10	6,50, 7,00, 7,50

Nylonstrømper, lange, brune, meget stærke,

str. 8—9—9½—10	10,50

Vindsæt

Vindsæt i 4 dele i lys dunlærred og mørkeblå poplin, bestående af bluse, krave, hætte og benklæder.

Bluse: Dunlærred, str. 36—46	23,00—28,00
Poplin, — 36—46	33,00—38,00

Krave: Dunlærred ..... 3,30 |

Poplin ..... 3,35 |

Hætte: Dunlærred ..... 9,75 |

Poplin ..... 12,75 |

Benklæder: Dunlærred, str. 36—46 ..... 9,00—14,00 |

Poplin, — 36—46 .....

Alle dele kan købes samlet eller hver for sig. 15,00—20,00

Musikinstrumenter

Trommer med stikker, 2 str.	95,00—50,00
Hylstre til trommer m. trykknapper	18,85
— — — — — lynlås	19,50
Trommestikker pr. sæt, lyse	5,50
Trommebandoler	14,00
Signalhorn, langt	75,00
Signalhornslag m. verdensembem	9,00
— — — — —, grønt m. emblem	6,50
Blokkfløjter	19,00, 14,00, 4,00
Hylstre til blokkfløjter	1,50
Konfirmationstelegrammer	0,50
— — — — — m. indlæg	1,00

Det gule tillæg.

ny udgave, fælles for grønne og blå, med mange ny sange i	1,00
Blåmejsesangbogen	2,00
Spejdersangbogen	2,50

Pigespejderdepotet

LUND SGAD E 6 . K Ø B E N H A V N Ø

Åbent 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 4. marts

48257